

A kata ja tež něvim,
dy sem byl nad vami,
ach, nad vami, nad vami,
sam Pan Bůh nad nami.

Což's, mila, udžělala
pod lipku zelenu?
Pachole's porodžila,
tam's ho zakopala.

Něpovidaj, můj mily,
dam ci na košulu,
dam ci na košulu,
baj ci ju ušiju.

Což mi je po košuli?
Košula se zdere,
košula se zdere
na mem hřišnem čele,
pachole něstaně.

Něpovidaj, můj mily,
dam ci prsteněček,
zlaty prsteněček,
zelený věneček.

Což mi je po prstenku,
po zelenem vinku?
Prsteněk se zlame.¹⁾

A vinek uvadně,
pachole něstaně.

Jak už bylo ve středu,
už Kačenku vedu,
už Kačenku vedu
k mistu popravniimu.

Pomodli se, Janičku,
jednu modlitbičku,
jednu modlitbičku
za její dušičku.

*) Tak se končí každá sloha.

¹⁾ Prsteň z prsta spadně.

112. UMRLEC

242.

Ze Strážnice. Žeg. P. r. II. 37. Sr. náp. č. 5. [16]

Když sa Jan - ko do vo - jny bral, když sa Jan - ko do vo - jny bral, on svej mi - lej při - ka - zo - val.

[: Když sa Janko do vojny bral, :]
on svej milej prikazoval:

Nevdavaj sa, moja milá,
čekaj ty dva roky na mňa.

Šest roků ona čekala,
na ten sedmý čarovala,
až sa černá zem pukala.

Už Janóšek z vojny jede,
už on ke svej milej jide.

Zafukal tam na okénko:
Odevři mně, má Kačenko!

Jak ho milá uslyšela,
hned mu dvěřa odevřela.

Levú ruku mu podala
a pěkně ho přivítala.

Vítaj, Janku roztomilý,

dávno jsme sa neviděli!

Mám-li ti večeru dati
nebo čeládku zbuditi?

Na to Pán Bůh noci dává,
nech čeládka odpočívá.

Vyprovod' mia, moja milá,
až tam do čirého pola.

Vyprovod' mia přes to pole,
až po ty střešenky malé.

Pohled' mně, milá, do hlavy,
co mia má hlavěnka bolí!

Můj Janošku roztomilý,
proč řa tvá hlavěnka bolí?

A jak by mia nebolela,
když šest roků v zemi hnila.

Na ten sedmý vstat musela,
dyž's mně hrubě čarovala.

Ja, tak's ty mně čarovala,
až sa černá zem pukala.

Dom běžala, nemeškala,
maměnce to povídala;

že je Janko porúbaný,
pod střešenkú pochovaný.

Vem, dceruško, bílé groše,
a daj zaňho slúžiti mše.

Jak měl kněz mšu dokonávat,
on jí došel poděkovat:

Děkuju ti, moja milá,
že's mia z pekla vykúpila.

113. NEVĚSTA NEŠŤASTNICE

243.

Od Rousínova a Kyjova

Když dě - ve - čka hu - se pá - sla, když dě - ve - čka hu - se pá - sla, če - rve - nó pan - tli - čku na - šla.